

SAHNE 44

TANRI KUZUSU

İsa'nın Beytlehem'deki doğumundan bu yana otuz yıl geçmişti. Sezar Avgustus ölmüştü; Roma'yı onun üvey oğlu Sezar Tiberius yönetiyordu. Hirodes Antipa Celile'de, Pontius Pilatus Yahudiye'de egemendi. Ve Filistin'de yeni bir peygamber vaaz etmekteydi.

O günlerde Vaftizci Yahya Yahudiye Çölü'nde ortaya çıktı. Vaaz ediyor ve şu çağrıyla yapıyordu: 'Tövbe edin! Göklerin Egemenliği yaklaşmıştır.'

Nitekim Peygamber Yeşaya aracılığıyla sözü edilen kişi, Yahya'dır. Yeşaya şöyle demişti: "Çölde haykırın, 'Rab'bin yolunu hazırlayın, geçeceği patikaları düzleyin' diye sesleniyor."

Yahya'nın deve tüyünden giysisi, belinde deri kuşağı vardı. Yediği, çekirge ve yaban balıydı. (Matta 3:1-4)

Yahya'nın dönemindeki pek çok kişi ince keten giysiler giyerken ve en iyi yiyecekleri yerken, Yahya çok sade bir şekilde yaşıyordu; hizmete çağrılmış bir adamdı.

Yahya, kralın yolunu hazırlıyordu.

Yüzlerce yıl önce Yeşaya ve Malaki adlı iki peygamber Kral-Mesih'in varışını duyuracak olan bir peygamberin geleceğini yazdılar. İşte Yahya, bu peygamberdi.

Önceki peygamberler şu ön bildirilerde bulunmuşlardı: *Vaat edilen Kurtarıcı doğru zamanda yeryüzüne gelecek.* Yahya ise şöyle vaaz etti: *Doğru zaman geldi. Kurtarıcı artık burada!*

Kalabalıklar Yahya'nın öğretişini işitmek için çöle akın ettiler. Kurtarıcıya ihtiyaç duydukları bir konumda olduklarını kabul eden günahkârlar, Şeria Irmağı'nda vaftiz oldular.

Böyle yapmakla büyük günah borçlarını yıkayıp silecek ve onlara kendi doğruluğunu giydirecek olan Mesih'e duydukları imanı gösterdiler.

Yahya, günlerce ve haftalarca halka gökten gelmesi uzun zamandır beklenen Kurtarıcı hakkında konuştu: "Ben O'nun çarıklarını çıkarmaya bile layık değilim. O, sizi Kutsal Ruh'la vaftiz edecek." (Matta 3:11)

Sonra, bir gün, Kurtarıcı geldi – tepeden indi, kalabalığın arasından geçti ve aşağıda Yahya'nın vaftiz ettiği yere, Yahya'nın yanına geldi.

Yahya, İsa'yı işaret ederek şöyle dedi:

"İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!"
(Yuhanna 1:29)

Yahya, İsa'ya neden Tanrı Kuzusu dedi?

Eğer nedenini biliyorsanız, o zaman Kral'ın görevini biliyorsunuz demektir.

SAHNE 45

MÜKEMMEL OĞUL

İsa, Yahya'dan kendisini vaftiz etmesini istedi. Yahya bu isteğe itiraz etti, çünkü gökyüzünden gelen Kral-Mesih'in tövbe etmeye ihtiyacı yoktu.

İsa ona şu karşılığı verdi: "Şimdilik buna razı ol! Çünkü doğru olan her şeyi bu şekilde yerine getirmemiz gerekir." (Matta 3:15)

O zaman Yahya razı oldu ve İsa'yı vaftiz etti. İsa, vaftiz olarak, kurtarmak üzere gelmiş olduğu insan ailesine ait olduğunu gösterdi.

İsa vaftiz olur olmaz sudan çıktı. O anda gökler açıldı ve İsa, Tanrı'nın Ruhu'nun güvercin gibi inip üzerine konduğunu gördü. Göklerden gelen bir ses: 'Sevgili Oğlum budur! O'ndan hoşnudum' dedi. (Matta 3:16-17)

Yaratılışın ilk gününde olduğu gibi Tanrı'nın üçlü birliği tekrar açıklandı. Tanrı, Tanrı'nın Ruh'u ve Tanrı'nın Söz'ü dünyayı yaratmak için nasıl tek olarak çalıştırsa, şimdi dünyayı kurtarmak için de tek olarak çalışacaklardı.¹⁷

Tanrı'nın Ruhu'nun (başlangıçta suların üzerinde hareket ediyordu) İsa'nın üzerine geldiğini görüyoruz. *Tanrı'nın Oğlu'nun* (dünyayı yaratan Söz) ırmağın sularından çıkmasını izliyoruz. *Baba'nın* göklerden konuştuğunu işitiyoruz.

Geçen otuz yıl zarfında İsa gözlerden uzak, gösterişsiz ve tanınmadan yaşamıştı, ama göklerdeki Babası, O'nun her düşüncesini, sözünü ve eylemini gözlemlemişti. Tanrı'nın, Oğlu'nun yaşamıyla ilgili kararı neydi?

"O'ndan hoşnudum!"

Tüm insanlık tarihinde Tanrı'nın söylediği her şeyi yapan tek kişi, yalnızca İsa'dır. Her şeyi. Her zaman. Mükemmel olarak.

İsa, Adem'in başaramadığı işi başardı: Tanrı'nın benzeyişini yansıttı.

Ama İsa Tanrı'nın benzeyişini yansıtmaktan daha fazlasını yaptı. O, Tanrı'nın benzeyişiydi.

Tanrı, eski zamanlarda peygamberler aracılığıyla birçok kez çeşitli yollardan atalarımıza seslendi. Bu son çağda da her şeye mirasçı kıldığı ve aracılığıyla evreni yarattığı kendi Oğlu'yla bize seslenmiştir. Oğul, Tanrı yüceliğinin parıltısı, O'nun varlığının öz görünümüdür. Güçlü sözlerle her şeyi devam ettirir... (İbraniler 1:1-3)

İsa'nın daha sonra söylediği şu sözlere şaşırmamak gerekir:

"Ben ve Baba biriz." (Yuhanna 10:30)

İsa, mükemmel Oğul'dur.

SAHNE 46

İKİNCİ İNSAN

Şeytan, bu mükemmel İnsan'ın *kendi krallığında* yaşıyor olmasından mutlu olmadı! Kötünün bir stratejisi vardı. İlk insanı günah işlemesi için nasıl ayarttıysa, şimdi de aynı şekilde bu İnsan'ın günah işlemesi için uğraşacaktı.

Şeytan Adem'i kendi denetimi altına aldığı gibi, İsa'yı da denetimi altına almak istedi. Eğer Tanrı Oğlu günah işlemesi için ayartılabilirse, o zaman halkını günahlarından kurtarmada yeterli olamazdı.

Bundan sonra İsa İblis tarafından denenmek üzere Ruh aracılığıyla çöle götürüldü. İsa, kırk gün kırk gece oruç tuttuktan sonra acıktı.

O zaman Ayartıcı yaklaşıp, 'Tanrı'nın Oğlu'ysan, söyle şu taşlar ekmek olsun' dedi. (Matta 4:1-3)

İsa acıkmıştı, ama Şeytan'a itaat etmedi. O, Babası'nın isteğinin dışında hareket etmezdi. İnsani arzularını tatmin etmek için sınırsız gücünü kullanmayacaktı. İsa, Şeytan'la savaşmak için Musa'nın Tevrat'ından bir alıntı yaptı:

"Şöyle yazılmıştır: İnsan yalnız ekmekle yaşamaz, Tanrı'nın ağzından çıkan her bir sözle yaşar!" (Matta 4:4; Yasa'nın Tekrarı 8:3)

Ahmak gururu içindeki Şeytan, Kutsal Olan'ı tekrar ayartmayı denedi.

İblis bu kez İsa'yı çok yüksek bir dağa çıkardı. O'na bütün görkemiyle dünya ülkelerini göstererek, "Yere kapanıp bana taparsan, bütün bunları sana vereceğim" dedi. (Matta 4:8-9)

Adem günah işlediği zaman, insanlık, yeryüzü üzerinde egemenlik sürme hakkını kaybetti. Şeytan kendisini kral yaparak dünyanın egemenliğini çalmıştı. Şimdi ise, Yücelik Kralı bu egemenliği geri almak üzere yeryüzündeydi, ama başını ezmek için gelmiş olduğu kişinin önünde eğilmeyecekti.

İsa ona şöyle karşılık verdi: "Çekil, git Şeytan! 'Tanrın Rab'be tapacak ve yalnız O'na kulluk edeceksin' diye yazılmıştır." (Matta 4:10)

Bunun üzerine Şeytan İsa'yı bırakıp gitti. Şeytan O'nun gibi birini asla ayartmamıştı; O'nun günah işlemek için ne arzusu vardı ne de kapasitesi... İsa, Adem'den ve onun soyundan farklıydı.

İlk insan yerden, yani topraktanır.
İkinci insan göktendir. (1. Korintliler 15:47)

Adem ilk mükemmel insandı. İsa, ikinci mükemmel insandı. Şeytan Adem'i günah işlemesi için ayarttığı zaman, Adem kaybetti ve Şeytan kazandı. Şeytan İsa'yı günah işlemesi için ayartmaya çalıştığı zaman, Şeytan kaybetti ve İsa kazandı.

İlk insan bizi Şeytan'ın günah ve ölüm krallığına götürdü. İkinci insan ise bizi bu krallıktan çıkartmak için geldi.

SAHNE 47

KRAL-MESİH

Şeytan'ın İsa'ya günah işletmek için giriştiği boş çabalardan sonra, İsa büyüdüğü ve bir marangoz olarak çalıştığı Nasıra Kenti'ne geri döndü.

İsa her zamanki gibi Şabat Günü havraya gitti. (Luka 4:16)

Havra, her cumartesi Kutsal Yazılar'ın okunduğu ve açıklandığı bir tapınma eviydi. O özel cumartesi gününde İsa'nın yapacağı bir duyurusu vardı.

Kutsal Yazılar'dan okumak için ayağa kalktı.

O'na peygamber Yeşaya'nın kitabının tomarları verildi.

İsa kitabı açarak şu sözlerin yazılı olduğu yeri buldu:

"Rab'bin Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara Müjde'yi iletmek için meshetti. Tutsaklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için beni gönderdi..." (Luka 4:17-18)

İsa'nın Kutsal Yazılar'da okuduğu bölüm, Kral-Mesih'le ilgili eski bir peygamberlikti; Kral-Mesih dünyaya Tanrı'nın nasıl olduğunu gösterecek ve günahkârları Şeytan, günah, ölüm ve cehennem egemenliğinden kurtaracaktı.

İsa sonra kitabı kapattı, görevliye geri verip oturdu.

Havradakilerin hepsi dikkatle O'na bakıyorlardı. İsa, 'dinlediğiniz bu yazı bugün yerine gelmiştir!' dedi. (Luka 4:20-21)

İsa'yı dinleyenler, O'nun peygamberlerin Kutsal Yazılar'da yazmış olduklarını yerine getirmek için gökten gelmiş olan Mesih olduğunu iddia etmesine nasıl karşılık verdiler?

Havradakiler bu sözleri duyunca öfkeden kudurdular. Ayağa kalkıp İsa'yı kentin dışına kovdular. O'nu uçurumdan aşağı atmak için kentin kurulduğu tepenin yamacına götürdüler.

Ama İsa onların arasından geçerek oradan uzaklaştı. (Luka 4:28-30)

İsa egemendi. Adem'in günah bulaşmış ve ölen soyundan farklı olarak Tanrı tarafından meshedilmiş¹⁸ olan Kral-Mesih mükemmel denetime sahipti.

O izin vermediği sürece hiç kimse O'na dokunamazdı.

Ama O, onlara dokunacaktı.

SAHNE 48

CİNLER VE HASTALIK ÜZERİNDE EGEMENLİK

Peygamberlerin Kutsal Yazıları'nda Mesih'e verilen unvanlardan biri, *RAB'bin Gücü'dür* (Yeşaya 53:1). İsa yaptığı mucizelerle Tanrı'nın yeryüzündeki Gücü olduğunu gösterdi. O'nun elinin bir dokunuşu ya da ağzından çıkan bir sözle hasta ve ölmekte olan kişiler anında iyileştirildiler.

Yanına büyük bir kalabalık geldi. Beraberlerinde kötürüm, kör, çolak, dilsiz ve daha birçok hasta getirdiler. Hastaları O'nun ayaklarının dibine bıraktılar. O da onları iyileştirdi. (Matta 15:30)

Peygamberlerin sözleri yerine geliyordu.

Körlerin gözleri açılıyor, kötürümler yürüyor, cüzamlılar temiz kılınıyor, sağırlar işitiyor, ölüler diriliyor ve Müjde yoksullara duyuruluyor. (Matta 11:5; Yeşaya 35:4-6; 61:1)

İsa'nın iyileştiremediği hiçbir hastalık yoktu.

İsa'ya cüzamlı biri geldi, diz çökerek,
'İstersen beni temiz kılabilirsin' diye yalvardı.

İsa'nın yüreği sızladı, elini uzatıp adama dokundu,
'İsterim, temiz ol!' dedi. Adam anında cüzamdan kurtulup tertemiz oldu. (Markos 1:40-42)

Güneş batarken herkes çeşitli hastalıklara yakalanmış akrabalarını İsa'ya getirdi. İsa her birinin üzerine ellerini koyarak onları iyileştirdi. Birçoğunun içinden cinler de,
'Sen Tanrı'nın Oğlu'sun' diye bağırarak çıkıyordu.

Ne var ki, İsa onları azarladı, konuşmalarına izin vermedi.
Çünkü kendisinin Mesih olduğunu biliyorlardı. (Luka 4:40-41)

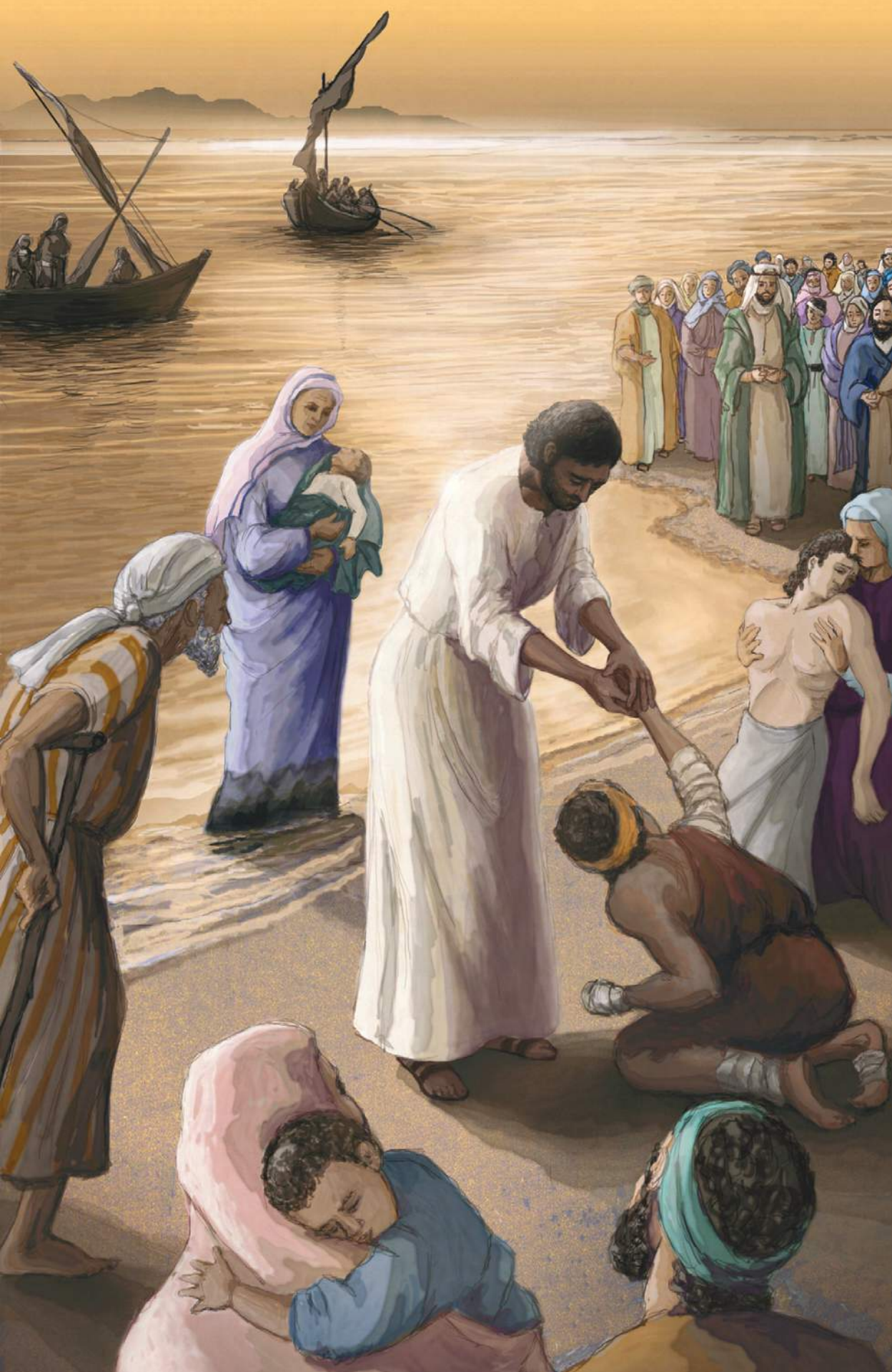
İsa, cinlerin O'nun hakkında tanıklık etmelerini istemedi. Bu kötü melekler, O, göğe ve yere var olmalarını emrettiği zaman, O'nun yetkisine ve gücüne tanıklık etmişlerdi. O'nun kendilerini gökten attığı zamanı hatırladıkları zaman, korkudan titriyorlardı ve tüyleri ürperiyordu. Ve, o Kişi, şimdi yeryüzünde bir insan olarak yaşıyordu! Efendilerinin egemenliği parçalanarak çökmekteydi. Yücelik Kralı egemenliklerini istila etmişti.

İsa'nın gittiği her yerde, Şeytan'ın gücü zayıflamaktaydı.

İsa'nın gittiği her yerde günahın laneti devriliyordu.

Mucizelerle birlikte İsa bir çağrıda bulunuyordu:

"Zaman doldu. Tanrı'nın Egemenliği yaklaştı.
Tövbe edin. Müjde'ye inanın!" (Markos 1:15)

SAHNE 49

RÜZGÂR VE DALGALAR ÜZERİNDE EGEMENLİK

İsa, kendisiyle birlikte yolculuk etmeleri ve O'ndan öğrenmeleri için yanına on iki adam seçti. Aynı zamanda İsa'yı izleyen çok sayıda kadın da vardı. Onlar İsa ve O'nun öğrencilerini, onlara yiyecek ve para vererek desteklediler.

O'na iman edenler için İsa'nın çağrısı basitti:

“Beni izleyin!” (Luka 5:27)

Ama O'nun çağrısı aynı zamanda bir bedele de mal oluyordu:

“Annesini ya da babasını beni sevdiğinden çok seven bana layık değildir. Oğlunu ya da kızını beni sevdiğinden çok seven bana layık değildir.” (Matta 10:37)

O'nun öğrencilerinin çoğu balıkçılardan oluştuğu için İsa günlerini genellikle Celile Gölü'nün kıyısında geçirdi. Yakınlardaki ve uzaklardaki insanlar O'nun yanına geldiler.

İsa göl kıyısında halka yine öğretmeye başladı. Çevresinde çok büyük bir kalabalık toplandı. Bu yüzden İsa göldeki bir tekneye binip oturdu. Bütün kalabalık göl kıyısında duruyordu. (Markos 4:1)

İsa, o gün verdiği öğretişi bitirdikten sonra öğrencilerine, ‘Karşı yakaya geçelim!’ dedi. İsa zaten teknenin içindeydi, böylece kalabalığı arkalarında bırakarak yola çıktılar.

Bu sırada büyük bir fırtına koptu. Dalgalar tekneye öyle bir bindirdi ki, tekne nerede ise suyla dolmuştu. İsa, teknenin kış tarafında bir yastığa yaslanmış uyuyordu. Öğrenciler O'nu uyandırıp, ‘Öğretmenimiz, öleceğiz! Hiç aldırıyor musun?’ dediler.

İsa kalkıp rüzgârı azarladı, göle, ‘Sus, sakın ol!’ dedi. Rüzgâr dindi, ortalık sükunetli liman oldu.

İsa öğrencilerine, ‘Neden korkuyorsunuz? Hâlâ imanınız yok mu?’ dedi.

Onlar ise, büyük bir korku içinde birbirlerine, ‘Bu adam kim ki, rüzgâr da göl de O'nun sözünü dinliyor?’ dediler. (Markos 4:37-41)

Bu adam kimdir? Davut peygamber daha bin yıl öncesinden bu sorunun yanıtını vermişti:

Sarhoş gibi sallanıp sendelediler. Ustalıkları işe yaramadı. O zaman sıkıntı içinde Rab'be yakardılar, Rab kurtardı onları dertlerinden. Fırtınayı limanlığa çevirdi, yatıştı dalgalar. (Mezmur 107:27-29)

Sadece konuşarak rüzgârı ve dalgaları kim dindirebilir ve yatıştırabilir?

Onları yaratmış olan aynı sesin Sahibi.

SAHNE 50

GÜNAH ÜZERİNDE EGEMENLİK

Bir gün, dört adam İsa'nın bulunduğu eve felçli bir adamı üzerinde yattığı şilteyle birlikte taşıyarak getirdiler.

Bu dört adam kalabalık yüzünden O'na yaklaşamadıkları için bulunduğu yerin üzerindeki damı delip açarak felçli adamı üstünde yattığı şilteyle birlikte aşağı indirdiler.

İsa, onların imanını görünce, felçli adama, 'Oğlum, günahların bağışlandı!' dedi. (Markos 2:5)

İsa, bu adamın en büyük ihtiyacının tekrar yürüebilmesi değil, günahlarının bağışlandığını bilmesi olduğunu biliyordu.

Orada oturan bazı din bilginleri ise, içlerinden şöyle düşündüler: 'Bu adam neden böyle konuşuyor? Tanrı'ya küfrediyor! Tanrı'dan başka kim günahları bağışlayabilir?'

Akıllarından geçeni ruhunda hemen sezinleyen İsa, onlara, 'Aklınızdan neden böyle şeyler geçiriyorsunuz?' dedi. 'Hangisi daha kolay, felçliye, 'Günahların bağışlandı' demek mi, yoksa 'Kalk, şilteni topla, yürü' demek mi? Ne var ki, İnsanoğlu'nun yeryüzünde günahları bağışlama yetkisine sahip olduğunu bilirsiniz diye...'

Sonra felçliye, 'Sana söylüyorum, kalk, şilteni topla, evine git!' dedi.

Adam kalktı, şiltesini topladı ve hepsinin gözü önünde çıkıp gitti.

Herkes şaşakalmıştı. Tanrı'yı övüyorlar, 'Böylesini hiç görmemiştik!' diyorlardı. (Markos 2:6-12)

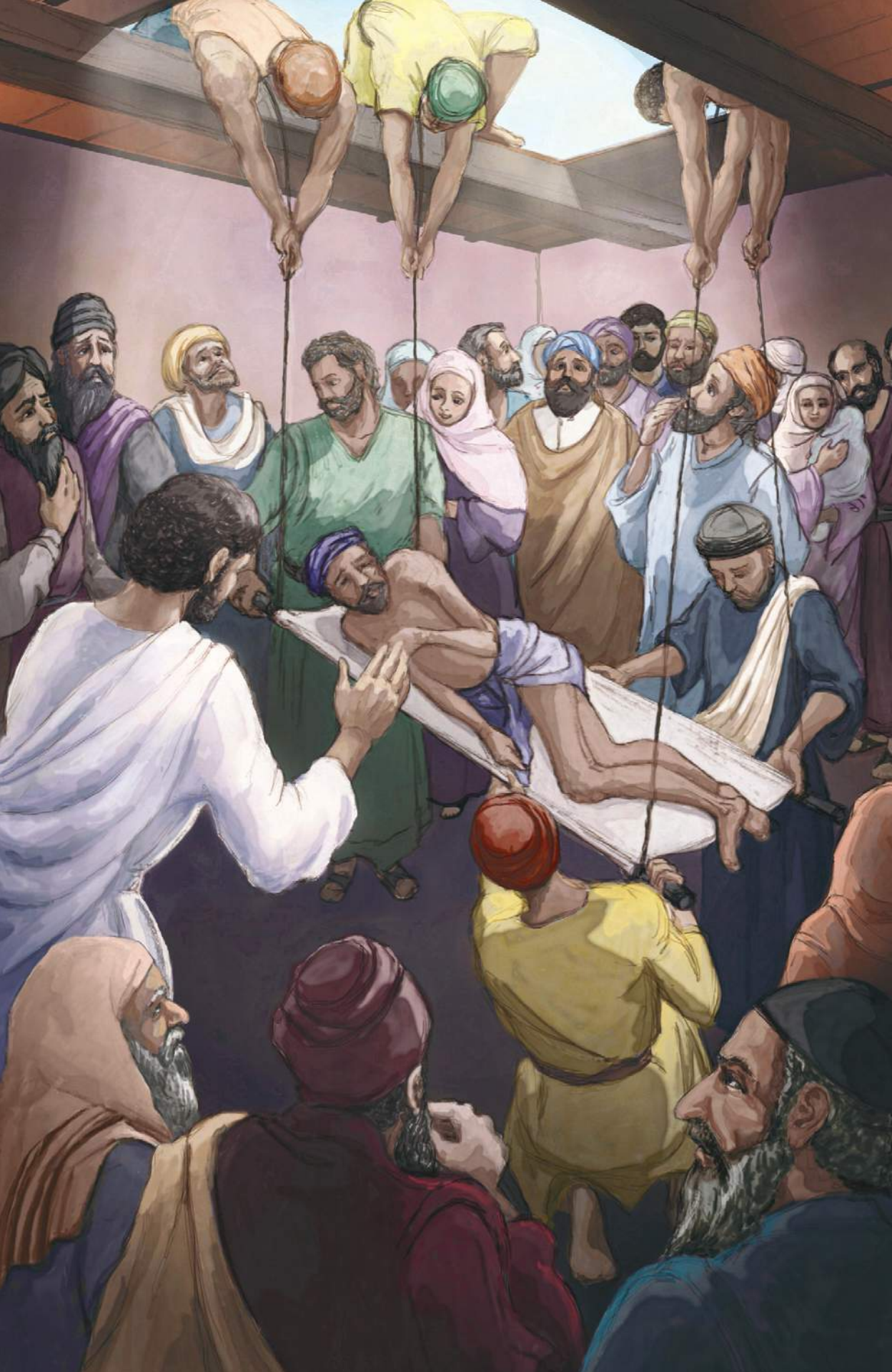
Yasa öğretmenleri, dinleri ve gururları yüzünden körleşmişlerdi. Akıllarından şu düşünceleri geçiriyorlardı: *İsa, sen bir küfürbazsın! Tanrı'ya hakaret ediyorsun, çünkü günahları bağışlayabileceğini iddia ediyorsun, ama günahları yalnızca Tanrı bağışlayabilir!*

Günahları yalnızca Tanrı'nın bağışlayabileceğiyle ilgili düşüncelerinde haklıydılar, ama İsa'nın kim olduğu konusunda verdikleri kararları yanlıştı.

Siz İsa'nın kim olduğunu düşünüyorsunuz? O'nun adının anlamını hatırlıyor musunuz? O'nun adının anlamı "RAB kurtarıcı"dır.

İsa'nın öğretilerini verdiği bir Filistin kentinde insanlar İsa'nın kimliği hakkında şu karara vardılar:

"Artık kendimiz işittik. O'nun dünyanın Kurtarıcısı olduğunu biliyoruz." (Yuhanna 4:42)

SAHNE 51

ÖLÜM ÜZERİNDE EGEMENLİK

İsa, yaratılışın her parçası üzerinde egemenliğe sahipti. Ama her şeye rağmen yine de etrafta dolaşıp, “Bana tapının! Ben Tanrı’yım! Ben Tanrı’yım!” demedi. Sadece Tanrı’nın yapabileceği şeyleri yaptı ve sonra insanlara kendi seçimlerini yapmaları için izin verdi.

Biraz sonra okuyacağınız iki öyküyü göze aldığınız zaman, sizce İsa kimdir?

İsa, Nain denilen bir kente gitti. Öğrencileriyle birlikte büyük bir kalabalık O’na eşlik ediyordu. İsa kentin kapısına tam yaklaştığı sırada, dul annesinin tek oğlu olan bir adamın cenazesi kaldırılıyordu. Kent halkından büyük bir kalabalık da kadınla birlikteydi. Rab, kadını görünce ona acıdı, ‘Ağlama’ dedi.

Yaklaşıp cenaze sedyesine dokununca, sedyeyi taşıyanlar durdu. İsa, ‘Delikanlı’ dedi, ‘Sana söylüyorum, kalk!’ Ölü doğrulup oturdu ve konuşmaya başladı. İsa onu annesine geri verdi.

Herkesi bir korku almıştı. ‘Aramızda büyük bir peygamber ortaya çıktı!’ ve ‘Tanrı, halkının yardımına geldi!’ diyerek Tanrı’yı yüceltmeye başladılar. (Luka 7:11-16)

Bir başka gün, İsa, Marta ve Meryem adlı yas tutan iki kız kardeşi ziyaret etti. Dört gün önce erkek kardeşleri Lazar ölmüştü.

Marta İsa’ya, ‘Ya Rab!’ dedi, ‘Burada olsaydın, kardeşim ölmezdi.’

İsa ona, ‘Diriliş ve Yaşam Ben’im’ dedi. ‘Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır. Yaşayan ve bana iman eden asla ölmeyecek. Buna iman ediyor musun?’

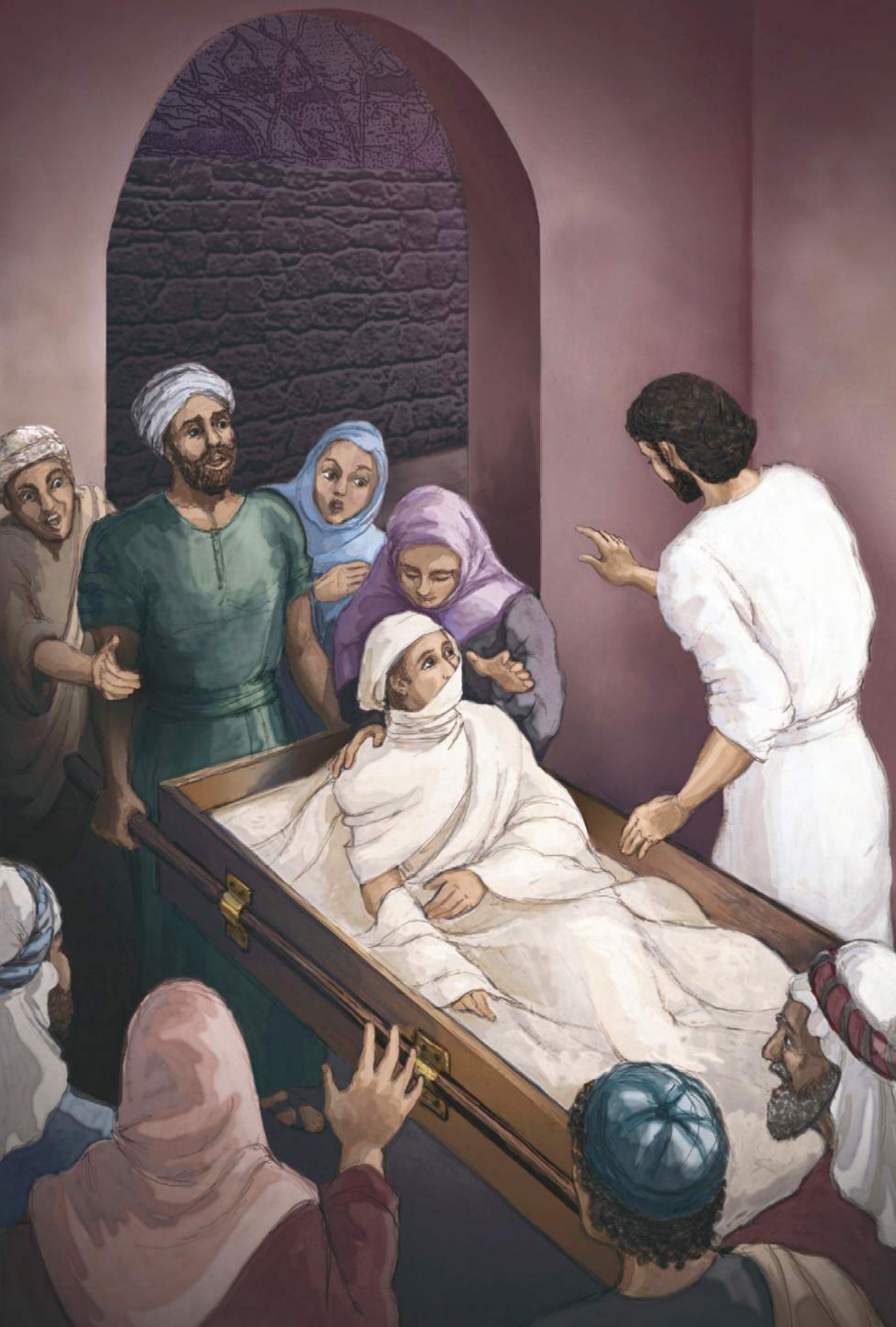
Marta, ‘Evet, ya Rab!’ dedi, ‘Senin dünyaya gelecek olan Tanrı’nın Oğlu Mesih olduğuna iman ettim.’

İsa mezara vardı. Mezar bir mağaraydı ve girişinde de bir taş duruyordu. İsa, ‘Taşı çekin!’ dedi. Ölenin kız kardeşi Marta, ‘Rab, o artık kokmuştur; öleli dört gün oldu’ dedi.

İsa ona, ‘Ben, sana, ‘İman edersen, Tanrı’nın yüceliğini göreceksin’ demedim mi?’ dedi. Bunun üzerine taşı çektiler. İsa gözlerini gökyüzüne kaldırarak şöyle dedi: ‘Baba, beni işittiğin için sana şükrediyorum! Beni her zaman işittiğini biliyordum. Ama bunu, çevrede duran halk için, beni senin gönderdiğine iman etsinler’ diye söyledim. Bunları söyledikten sonra yüksek sesle, ‘Lazar, dışarı çık!’ diye bağırdı. Ölü, elleri ve ayakları sargılarla bağlı, yüzü peşkirle sarılmış olarak dışarı çıktı. İsa oradakilere, ‘Onun mezar giysilerini çıkartın ve bırakın gitsin!’ dedi. (Yuhanna 11:21, 25-27, 38-41, 43-44)

Rab İsa tarihte, “Diriliş ve Yaşam BEN’İM” diyebilecek tek Kişi’dir.

Söylediği sözlerin doğru olduğunu O’nun işleri kanıtladı.

SAHNE 52

SAĞLAYICI

İsa'nın ardından bazen gün boyu büyük bir kalabalık gidiyordu. Bu kalabalıklar İsa'yı, genellikle öğrencileriyle birlikte paylaşımında bulunmak için gittiği ıssız yerlerde buluyorlardı. Bir defasında kalabalık acıktı.

Bu olay 5.000'den fazla sayıda insanın Celile Gölü'nün doğusundaki bir tepenin eteklerinde toplandıkları bir öğleden sonra meydana geldi. O zaman İsa, öğrencilerinden biri olan Filipus'a şu soruyu sordu:

'Bu insanları doyurmak için nereden ekme alalım?' Bu sözü onu denemek için söyledi. Aslında kendisi ne yapacağını biliyordu.

Filipus O'na şu yanıtı verdi: 'Her birinin bir lokma yiyebilmesi için küçük bir hazine gerekli!'

Öğrencilerinden biri, Simun Petrus'un kardeşi Andreas, İsa'ya dedi ki, 'Burada beş arpa ekmeğiyle iki balığı olan bir çocuk var. Ama bu kadar adam için bunlar nedir ki?'

İsa, 'Halkı yere oturtun' dedi. Orası çayırıldı, böylece halk yere oturdu. Yaklaşık beş bin erkek vardı. İsa ekmeği aldı, şükrettikten sonra oturanlara dağıttı. Balıklardan da istedikleri kadar verdi. Herkes doyunca İsa öğrencilerine, 'Arta kalan parçaları toplayın, hiçbir şey ziyan olmasın!' dedi.

Onlar da topladılar. Yedikleri beş arpa ekmeğinden arta kalan parçalarla on iki sepet doldurdular. (Yuhanna 6:5-13)

Ertesi gün, kalabalıkta bulunan kişilerden bazıları İsa'yı aramak için geldiler. O'nu kralları yapmak istediler, ama onların niyetleri, İsa'nın kendilerini Romalılar'ın baskısından kurtarması ve kendilerine daha fazla yiyecek vermesiydi. İsa onlara şöyle dedi:

"Geçici yiyecek için değil, sonsuz yaşam boyunca kalıcı yiyecek için çalışın. Bunu size (Ben) İnsanoğlu¹⁹ verecektir. Çünkü Baba Tanrı O'na bu onayı vermiştir."

"Yaşam ekmeği Ben'im. Bana gelen asla acıkmaz. Bana iman eden hiçbir zaman susamaz." (Yuhanna 6:27,35)

Yiyecek, bedeninizi bir süre için canlı tutabilir, ama size, şimdi ve sonsuzluk için gerçek yaşamı yalnızca Rab İsa verebilir.

Yalnızca İsa,

"Yaşam ekmeği BEN'İM" diyebilir.

SAHNE 53

ÖĞRETMEN

İsa, "Bunu yap! Şunu yapma! Bu kuralları yerine getir! Yapman gereken budur!" şeklinde konuşan din öğretmenlerine benzemiyordu. Yalnızca İsa,

"Yol, Gerçek ve Yaşam BEN'İM!" diyebilirdi. (Yuhanna 14:6)

İsa, aynı zamanda günahları için kurbanlar sunan ve gelecek olan Mesih hakkında yazan peygamberlerden de farklıydı. İsa şöyle dedi:

"Kutsal Yasa'yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim." (Matta 5:17)

İsa öğrencilerine her zaman, göklerin krallığının vatandaşlarının, krallarının karakterini ve yüceliğini yansıtmak için nasıl yaşamaları gerektiğini öğretti.

"Komşunu seveceksin, düşmanından nefret edeceksin' dendiğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin.

Dua ettiğiniz zaman ikiyüzlüler gibi olmayın. Onlar, insanlar tarafından dua ettikleri görülsün diye dua etmeyi severler. Ama siz dua edeceğiniz zaman, iç odanıza çekilip kapıyı örtün ve gizlide olan Babanız'a dua edin. Bunun için siz şöyle dua edin: 'Göklerdeki Babamız, adın kutsal kılınsın. Egemenliğin gelsin. Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de senin istediğin olsun. Bugün bize gündelik ekmeğimizi ver...'

Öyle ise, 'Ne yiyeceğiz?' 'Ne içeceğiz?' ya da 'Ne giyeceğiz' diye kaygılanmayın. Uluslar hep bu şeylerin peşinden giderler. Siz önce, O'nun egemenliğinin ve O'ndaki doğruluğun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir.

Sahte peygamberlerden sakının! Onlar size kuzu postuna bürünerek yaklaşırlar, ama özlüklerinde yırtıcı kurtlardır.

İşte bu sözlerimi duyup uygulayan herkes, evini kaya üzerine kuran akıllı adama benzer. Yağmur yağar, seller basar, yeller eser, eve saldırır, ama ev yıkılmaz. Çünkü kaya üzerine kurulmuştur. Bu sözlerimi duyup da uygulamayan herkes, evini kum üzerine kuran budala adama benzer. Yağmur yağar, seller basar, yeller eser, evi sarsar. Ev yıkılır; yıkılışı da korkunç olur." (Matta 5:43-44; 6:5-6, 9-11, 31-33; 7:15, 24-27)

Şimdiye kadar hiç kimse gökten gelen Öğretmen gibi konuşmadı.

SAHNE 54 O'NUN GÖRKEMİ

Yahudilerin öğretmenleri ve kâhinleri İsa'yı dinleyen kalabalıkları gördükleri için mutlu değillerdi. İnsanların İsa'yı değil, kendilerini dinlemelerini istiyorlardı!

Bir gün başkâhinler, tapınak görevlilerini İsa'yı tutuklamaları için gönderdiler, ama tapınak görevlileri İsa'yı tutuklayamadılar. Görevliler geri dönünce, başkâhinlerle Ferisiler, 'Niçin O'nu getirmediğiniz?' diye sordular. Görevliler,

"Hiç kimse hiçbir zaman bu adamın konuştuğu gibi konuşmamıştır" karşılığını verdiler. (Yuhanna 7:46)

Peygamberler bile İsa gibi konuşmadılar. Peygamberler, karanlık bir dünyada titreyen ışıklar saçan mumlara benziyorlardı, ama Mesih, ışınlarıyla şifa getiren "Doğruluk Güneşi"ydi (Malaki 4:2). Güneş doğduktan sonra artık mumlara kim ihtiyaç duyar?

İsa şöyle dedi:

"BEN dünyanın ışığıyım. Benim ardımdan gelen asla karanlıkta yürümez, yaşam ışığına sahip olur." (Yuhanna 8:12)

İsa başlangıçta, "Işık olsun!" diyen Söz'dür. O, fiziksel ve ruhsal ışığın nihai Kaynağı'dır.

Mesih'in, görevini yerine getireceği zaman yaklaştığında, Petrus, Yakup ve Yuhanna adlı öğrencilerini yanına alarak yüksek bir dağa çıktı.

Onların gözlerinin önünde İsa'nın görünümü değişti. Yüzü güneş gibi parladı ve giysileri ışık gibi bembeyaz oldu.

O anda Musa'yla İlyas öğrencilere göründü. İsa'yla konuşuyorlardı. Parlak bir bulut onlara gölge saldı. Buluttan gelen bir ses,

'Sevgili Oğlum budur! O'ndan hoşnudum! O'nu dinleyin!' dedi.

Öğrenciler bunu işittikleri zaman dehşet içinde yüzüstü yere kapandılar. Ama İsa geldi ve onlara dokundu, 'Kalkın, korkmayın!' dedi.

Başlarını kaldırıncı İsa'dan başka kimseyi göremediler. (Matta 17:1-3, 5-8)

Öğrenciler o gün gördüklerini hiçbir zaman unutmadılar. Petrus daha sonra şu sözleri yazacaktı: "O'nun görkemini gözlerimizle gördük!" (2. Petrus 1:16). Ve Yuhanna şöyle diyecekti: "O'nun yüceliğini –Baba'dan gelen ve lütufla gerçeğe dolu biricik Oğul'un yüceliğini– gördük" (Yuhanna 1:14).

Ama şimdilik Oğul'un yüceliği, O'nun et ve kandan olan bedeni içinde gizli kalacaktı.

Kral'ın görevini yerine getirme zamanı geldi.

SAHNE 55 O'NUN GÖREVİ

Rab İsa, üç yıl boyunca Filistin çevresinde yolculuk etmiş ve "her yanı dolaşarak iyilik etmiş ve İblis'in baskısı altında olanların hepsini iyileştirmişti" (Elçilerin İşleri 9:51).

Göge alınacağı gün yaklaşınca İsa kararlı adımlarla Yeruşalim'e doğru yola çıktı. (Luka 9:51)

Eğer bir grup kötü insanın uzak bir kentte sizi esir alıp, işkence ederek öldürmeyi planladıklarını bilseydiniz, o kente gider miydiniz?

İsa o kente, Yeruşalim'e gitti.

Bundan sonra İsa, kendisinin Yeruşalim'e gitmesi, ileri gelenler, başkâhinler ve din bilginlerinin elinden çok acı çekmesi, öldürülmesi ve üçüncü gün dirilmesi gerektiğini öğrencilerine anlatmaya başladı. (Matta 16:21)

Öğrencilerin aradıkları kral bu tür bir kral değildi. *Çarmıha gerilecek olan bir Mesih? Tanrı elbette Seçilmiş Olan'ın böyle bir acı ve utançla eziyet çekmesine izin vermezdi!* Bu nedenle Petrus İsa'ya şöyle dedi:

"Tanrı korusun, ya Rab! Senin başına asla böyle bir şey gelmeyecek!"

"Ama İsa Petrus'a dönüp, 'Çekil önümden, Şeytan!' dedi. 'Bana engel oluyorsun; düşüncelerin Tanrı'ya değil, insana özgüdür!'" (Matta 16:22-23)

Öğrenciler, Romalı işgalcileri yok edecek ve Yeruşalim'de yeni bir yönetim kuracak bir Kral-Mesih istiyorlardı. Hatta yolculukları sırasında bile Tanrı'nın Krallığında en üst konumlara kimlerin sahip olacağı konusunda aralarında tartışıyorlardı. Bu yüzden İsa öğrencilerine şöyle dedi:

"Aranızda büyük olmak isteyen ötekilerin hizmetkârı olsun. Nitekim İnsanoğlu hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidiye olarak vermeye geldi." (Matta 20:26,28)

Mesih, yeryüzüne ilk gelişinde siyasi krallıkları fethetmeye ve dünyasal tahtlar üzerinde oturarak egemenlik sürmeye gelmedi. O, Şeytan'ı fethetmeye ve insanın yüreğinde egemenlik sürmeye geldi. İsa bu nedenle,

"Tanrı'nın Krallığı içinizdedir!" (Luka 17:21) diye öğretiş verdi.

Ama gökten gelen Kral'ın yüreklerde egemenlik sürebilmesinden önce (ve daha sonra tüm yeryüzü üzerinde), dünyanın günah borcunun ödenmesi ve ölümün yenilmesi gerekiyordu.

O'nun görevi *buydu*.

SAHNE 56

KRAL YERUŞALİM'E GİRER

Her şey plana uygun gidiyordu. Rab Yeruslaim'e yaklaştığı zaman, iki öğrencisine bir görev verdi ve o görevi yapmaları için onları önden gönderdi.

"Karşıdaki köye gidin" dedi, "Köye girince, üzerine daha önce hiç kimsenin binmediği, bağlı duran bir sıpa bulacaksınız. Onu çözüp bana getirin. Biri, size, 'Onu niçin çözüyorsunuz?' diye sorar ise, 'Rab'bin ona ihtiyacı var' dersiniz.

Gönderilen öğrenciler gittiler, her şeyi İsa'nın kendilerine anlattığı gibi buldular. Sıpayı çözerlerken hayvanın sahipleri onlara, 'Sıpayı niye çözüyorsunuz?' dediler. Onlar da, 'Rab'bin ona ihtiyacı var' dediler. Sıpayı İsa'ya getirdiler, üzerine kendi giysilerini atarak İsa'yı üstüne bindirdiler. İsa ilerlerken, halk giysilerini yola seriyordu. İsa, Zeytin Dağı'ndan aşağı inen yola yaklaştığı sırada, öğrencilerinden oluşan kalabalığın tümü, görmüş oldukları tüm mucizelerden ötürü sevinç içinde yüksek sesle Tanrı'yı övmeye başladılar.

"Rab'bin adıyla gelen Kral'a övgüler olsun!
Gökte esenlik, en yücelerde yücelik olsun!" diyorlardı.

Ama kalabalığın içinden bazı Ferisiler²⁰ O'na,
'Öğretmen, öğrencilerini sustur!' dediler.

İsa, 'Size şunu söyleyeyim, bunlar susacak olsa, taşlar bağıracaktır!' diye karşılık verdi. (Luka 19:30-40)

Alaşılan krallardan ne kadar farklı bir Kral!

Kral-Mesih başkente, boru sesleri ve kudretli bir orduyla hücum etmedi. Heybetli bir savaş atının üzerine binmedi.

Mütevazi bir sıpaya, bir eşeğin yavrusu, terbiye edilmemiş bir sıpa (normalde tekmeleyen ve binicisini sırtından atan) sırtında ve omuzlarında bir çarpı işaretiyle ayırt edilen bir hayvana bindi ve en önemlisi, bu hayvanın peygamber Zekeriya'nın beş yüz yıl önce yazmış olduğu ön bildiriye yerine getirebilecek olan tek hayvan olmasıydı:

Ey Siyon kızı, sevinçle coş! Sevinç çığlıkları at,
ey Yeruslaim kızı! İşte kralın! O adil kurtarıcı ve alçakgönüllüdür.
Eşeğe, evet sıpaya, eşek yavrusuna binmiş, sana geliyor! (Zekeriya 9:9)

Kral-Mesih Yeruslaim'e neden kudretli bir savaş atının üstüne binerek girmedi? Çünkü O, halkını Romalı zalim yöneticilerin elinden kurtarmak için gelmemişti.

O, halkını günahlarından kurtarmak için gelmişti.

SAHNE 57

KRAL SORGULANIR

Sonraki birkaç gün boyunca İsa küçük bir çocukken, sorduğu sorular ve verdiği bilge yanıtlarla din bilgilerini şaşırttığı tapınakta öğrencilerine öğretiş verdi. Tapındaki önderlerin şimdiki tavırları öncekinden farklıydı.

“Bu adamın üzerimize kral olmasını istemiyoruz!” (Luka 19:14)

Bu yüzden halkın O’na karşı gelmesini umarak, İsa’ya, halkı galeyana getirecek sorular sorarak saldırdılar.

İsa’yı dikkatle gözlüyorlardı. O’na kendilerine dürüst süsü veren muhbirler gönderdiler. O’nu söyleyeceği bir sözle tuzağa düşürmek ve böylelikle valinin yetki ve yargısına teslim etmek istiyorlardı.

Muhbirler O’na, ‘Öğretmenimiz, senin doğru olanı söyleyip öğrettiğini, insanlar arasında ayırım yapmaksızın Tanrı yolunu dürüstçe öğrettiğini biliyoruz. Sezar’a vergi vermemiz Kutsal Yasa’ya uygun mu, değil mi?’ diye sordular. (Luka 20:20-22)

İsa, onlara ne yanıt verecekti? Eğer ‘Evet, Sezar’a vergi ödeyin!’ derse, Yahudi halkı O’nu, davalarına sadakatsizlikle suçlayacaktı. Öte yandan eğer İsa, ‘Hayır, vergi ödemeyin!’ diye yanıt verse, Roma valisi bu sözleri duyacak ve O’nu hainlikle suçlayacaktı.

Onların hilesini anlayan İsa, ‘Bana bir dinar gösterin’ dedi, ‘Üzerindeki resim ve yazı kimin?’

‘Sezar’ın’ dediler.

O da, ‘Öyle ise, Sezar’ın hakkını Sezar’a, Tanrı’nın hakkını Tanrı’ya verin’ dedi.

İsa’yı, halkın önünde söylediği sözlerle tuzağa düşüremediler. Verdiği yanıtı şaşarak susup kaldılar. (Luka 20:23-26)

Din öğretmenlerinden oluşan farklı gruplar, İsa’yı defalarca tuzağa düşürmeye gayret ettiler, ama İsa, her seferinde onları mükemmel bir bilgelikle yanıtladı.

O günden sonra artık kimse O’na bir şey sormaya cesaret edemedi. (Matta 22:46)

Utandırılan adamlar, İsa’yı tutuklatmak ve öldürmek için başkâhinlerle fesat amaçlı gizli ittifak yapmak üzere sıvışıp gittiler. Ne büyük bir körlük! Tapınağın sunağında kurban sunmaktan sorumlu olan bu kâhinlerin öldürmek istedikleri bu Kişi’nin, sundukları kurbanlarda resmedilen Adam olduğu konusunda en ufak bir fikirleri bile yoktu!

Tanrı’nın gizli tasarısı yerine getirilmek üzereydi.

SAHNE 58

KRAL TUTUKLANIR

Fısıh Bayramı¹⁶ olarak adlandırılan yıllık kurban bayramının akşamıydı. Ertesi gün binlerce kuzu kesilecekti.

İsa da, ertesi gün öldürüleceğini biliyordu, ama buna rağmen o akşamı öğrencileriyle birlikte son bir akşam yemeği yiyerek geçirdi. Yemek sırasında İsa ekmeği aldı, onu kutsadı, böldü ve yemeleri için öğrencilerine verdi. İsa aynı zamanda içmeleri için onlara bir kâse de verdi. Onlara, ekmekten yedikleri zaman O'nun bedenini düşünmelerini söyledi ve kâseden içtikleri üzüm suyunun –günahların bağışlanması için dökülen ve yeni antlaşmayı başlatan– O'nun kanı olduğunu hatırlamalarını istedi.

Gece yarısı olunca, öğrencilerini alıp Getsemani adlı bir bahçeye gitti. Orada, kendisini bekleyen dehşetleri bilerek Babası'na dua etti.

Sonra din önderleri, sanki O'nun bu son hareketinin bitmesini bekliyorlarmış gibi, silahlı insanlardan oluşan bir kalabalıkla Getsemani bahçesine vardılar. İsa onlara şöyle seslendi:

“Niçin bir haydutmuşum gibi beni kılıç ve sopalarla yakalamaya geldiniz? Her gün tapınakta oturup öğretiliyordum, beni tutuklamadınız. Ama bütün bunlar peygamberlerin yazdıkları yerine gelsin diye oldu.”

O zaman öğrencilerin hepsi O'nu bırakıp kaçtı. (Matta 26:55-56)

İsa, adamların O'nu bağlamalarına ve Yahudi önderlerin toplanmış buldukları başkâhinin evine götürmelerine izin verdi. Orada pek çok kişi İsa hakkında yalanlar söylediler.

Sonra başkâhin topluluğun ortasında ayağa kalkarak İsa'ya, 'Hiç yanıt vermeyecek misin? Nedir bunların sana karşı ettiği bu tanıklıklar?' diye sordu. Ne var ki, İsa susmaya devam etti, hiç yanıt vermedi. Başkâhin O'na yeniden, 'Yüce Olan'ın Oğlu Mesih sen misin?' diye sordu.

İsa, 'Ben'im' dedi. 'Ve sizler, İnsanoğlu'nun, Kudretli Olan'ın sağında oturduğunu ve göğün bulutlarıyla geldiğini göreceksiniz.

Başkâhin giysilerini yırtarak, 'Artık tanıklara ne ihtiyacımız var?' dedi. 'Küfrü işittiniz, buna ne diyorsunuz?'

Hepsi, İsa'nın ölüm cezasını hak ettiğine karar verdiler. Bazıları O'nun üzerine tükürmeye, gözlerini bağlayarak O'nu yumruklamaya başladılar. 'Haydi, peygamberliğini göster!' diyorlardı. Nöbetçiler de O'nu aralarına alıp tokatladılar. (Markos 14:56, 60-65)

Yahudi mahkemesi ölüm kararı almıştı, ama bu cezayı infaz edecek yetkiye sahip değildi. Bu cezayı ancak bir Roma mahkemesi uygulayabilirdi.

SAHNE 59

KRAL MAHKÛM EDİLİR

Din önderleri ve gittikçe büyüyen kalabalık, İsa'yı başkâhinin evinden alıp Yerusâlim caddelerinden geçirerek Roma valisi Pontius Pilatus'un sarayına götürdükleri zaman, sabahın ilk saatleriydi.

Din önderleri, Pilatus'tan İsa'yı öldürmesini istediler.

O'nu şöyle suçlamaya başladılar: 'Bu adamın ulusumuzu yoldan saptırdığını gördük. Sezar'a vergi ödenmesine engel oluyor, kendisinin de Mesih, yani bir kral olduğunu söylüyor.'

Pilatus [İsa'yı sorguya çektikten sonra] önderlik eden kâhinlere ve kalabalığa döndü ve şöyle dedi: 'Bu adamda hiçbir suç görmüyorum!' (Luka 23:2,4)

"Bu adam kötülük eden biri olmasaydı, O'nu sana getirmezdik" karşılığını verdiler.

Pilatus yine vali konağına girdi. İsa'yı çağırıp O'na, 'Sen Yahudilerin Kralı mısın?' diye sordu. 'Ne yaptın?'

İsa, 'Benim krallığım bu dünyadan değildir' diye karşılık verdi. 'Eğer krallığım bu dünyadan olsaydı, yandaşlarım Yahudi yetkililere teslim edilmemem için savaşmışlardı. Oysa benim krallığım buradan değildir.'

Pilatus, 'Demek sen bir kralısın, öyle mi?' dedi.

İsa, 'Kral olduğumu sen söylüyorsun' karşılığını verdi. 'Ben geçeğe tanıklık etmek için doğdum, bunun için dünyaya geldim. Gerçekten yana olan herkes benim sesimi işitir.'

Pilatus O'na, 'Gerçek nedir?' diye sordu.

Bunu söyledikten sonra Pilatus yine dışarıya, Yahudilerin yanına çıktı. Onlara, 'Ben O'nda hiçbir suç görmüyorum' dedi. (Yuhanna 18:30,33,35-38)

Ama kalabalık yüksek sesle bağırışmaya devam etti.

"O'nu çarmıha ger! O'nu çarmıha ger!"

Pilatus, üçüncü kez, 'Bu adam ne kötülük yaptı ki?' dedi. 'Ölüm cezasını gerektirecek hiçbir suç bulmadım O'nda. Bu nedenle O'nu dövdürüp salıvereceğim.'

Ne var ki, onlar yüksek sesle bağırarak İsa'nın çarmıha gerilmesi için direttiler. Sonunda bağırışları baskın çıktı ve Pilatus onların isteğinin yerine getirilmesine karar verdi. (Luka 23:21-23)

Pilatus, İsa'nın masum olduğunu biliyordu, ama din önderlerinden ve kalabalıktan korktuğu için İsa'yı ölüme mahkûm etti.

SAHNE 60

KRALA TAÇ GIYDİRİLİR

Pilatus, İsa'yı Roma yasasındaki en ağır cezaya mahkûm etti: Çarmıha germeden önce O'nu çok vahşi ve zalim bir şekilde dövdürdü. Mahkûm edilen kurbanlar, ucuna keskin metal parçaları takılmış kamçılarla kırbaçlanırlardı.

Yedi yüzyıl önce Rab, peygamber Yeşaya'ya şu sözleri yazmasını söylemişti:

“Bana vuranlara sırtımı açtım, yanaklarımı uzattım sakalımı yolanlara. Aşağılamalardan ve tükürükten yüzümü gizlemedim.” (Yeşaya 50:6)

İncil, Rab kırbaçlandıktan sonra bize neler olduğunu anlatır:

Sonra valinin bazı askerleri İsa'yı vali konağına götürüp bütün taburu başına topladılar. O'nu soyup üzerine kırmızı bir kaftan geçirdiler. Dikenlerden bir taç örüp başına koydular, sağ eline de bir kamış tutturdular. Önünde diz çöküp, ‘Selam, ey Yahudilerin kralı!’ diyerek O'nunla alay ettiler. Üzerine tükürdüler, kamışı alıp başına vurdular. (Matta 27: 27-30)

Askerler İsa'nın başına sıkıştırarak zorla geçirdikleri dikenli tacın anlamından habersizdiler. Dikenler Adem'in günahı yüzünden yeryüzüne gelen lanetin bir parçasıydı. Kutsal Yücelik Kralı, bizim yerimize geçerek günahın lanetini üzerine almak için gelmişti.

O'nunla böyle alay ettikten sonra kaftanı üzerinden çıkarıp kendi giysilerini giydirdiler ve çarmıha germeye götürdüler. (Matta 27:31)

Aynı zamanda mahkûm edilmiş iki haydut da İsa'yla birlikte götürüldü. Her biri, infaz yerine kadar çarmıhlarını taşımak zorunda bırakıldılar.

Gaddar alay yolun yarısına geldiği zaman, Romalı askerler İsa'nın çarmıhını O'nun yerine taşımaları için kuzey Afrikalı bir adamı zorladılar.

Sonra alay Yeruşalim'in kalabalık caddelerinden geçerek kent duvarlarının dışına doğru yoluna devam etti ve Golgota olarak adlandırılan bir tepeye çıktı; Golgota, Moriya Dağı'nın kuzey tarafında yaklaşık 1900 yıl önce peygamber İbrahim'in şu sözleri söylediği bölgede bulunuyordu:

“Yakmalık sunu için kuzuyu Tanrı'nın kendisi sağlayacak.” (Yaratılış 22:8)

Kuzu'nun ölme zamanı gelmişti.

SAHNE 61

KRAL ÇARMIHA GERİLİR

Çarmıha gerilmek, o zamanlar devlet tarafından desteklenen en korkunç infaz yöntemi idi. Şiddetli ıstırap veren acıya herkesin önünde duyulacak bir utanç eklemek için Roma askerleri kurbanların ellerini ve ayaklarını bir çarmıha ya da ağaca çivilemeden önce onların giysilerini çıkartıp çıplak bırakırlardı.

Kafatası denilen yere vardıklarında İsa'yı biri sağında öbürü solunda olmak üzere, iki suçluyla birlikte çarmıha gerdiler. İsa, 'Baba, onları bağışla' dedi, 'çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar.' O'nun giysilerini aralarında paylaşmak üzere kura çektiler. Halk orada durmuş, olanları seyrediyordu. Yöneticiler İsa'yla alay ederek, 'Başkalarını kurtardı; eğer Tanrı'nın Mesih'i, Tanrı'nın seçtiği O ise, kendini de kurtarsın' diyorlardı. (Luka 23:33-35)

Eğer İsa kendisini kurtarsaydı, bizi kurtaramazdı. Kalabalık, Rab'bin peygamber Davut'a söylemiş olduğu sözün gerçekleşmekte olduğunun farkında bile değildi.

"Köpekler kuşatıyor beni, kötüler sürüsü çevremi sarıyor, ellerimi, ayaklarımı deliyorlar. Bütün kemiklerimi sayar oldum. Gözlerini dikmiş, bana bakıyorlar. Giysilerimi aralarında paylaşıyor, elbisem için kura çekiyorlar. İnsanlar beni küçümsüyor, halk beni hor görüyor. Beni gören herkes alay ediyor. Sırıtıp baş sallayarak diyorlar ki, 'Sırtını Rab'be dayadı, kurtarsın bakalım onu, madem O'nu seviyor, yardım etsin.'" (Mezmunur 22: 16-18,6-8)

Tanrı'nın kurtuluş tasarısı en ince ayrıntısına kadar gerçekleşmekteydi.

İbrahim'in, 'Yakmalık kuzuyu Tanrı'nın kendisi sağlayacak' ve 'RAB Sağlayacak' dediği aynı dağda¹¹ (Yaratılış 22: 8,14) Tanrı, kendi Kuzusu'nu, yani İsa'yı sağlamıştı.

İbrahim'in mahkûm edilen oğluna kefarete için sunaktaki odunların üzerine yatırılan masum koçun nasıl kurban edildiğini hatırlıyor musunuz? Şimdi ise, Tanrı'nın günahsız Oğlu, Adem'in mahkûm edilen soyuna kefarete için tahta bir çarmıhın üzerinde kurban ediliyordu. Tanrı, İbrahim'in oğlunu esirgemişti, ama "Kendi Oğlu'nu esirgemedi ve O'nu hepimizin yerine kurban olarak sundu" (Romalılar 8:32).

Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi, öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun. (Yuhanna 3:16)

Biliyorsunuz ki, atalarınızdan kalma boş yaşayışınızdan altın ya da gümüş gibi geçici şeylerle değil, kusursuz ve lekesiz kuzuyu andıran Mesih'in değerli kanının fidyesiyle kurtuldunuz. (1. Petrus 1:18-19)

Tanrı'nın size verdiği değer işte bu kadar çoktur!

SAHNE 62

KURTARICI-KRAL

Rab İsa, Tanrı'nın kurtuluş tasarısını yerine getirmek için günahın neden olduğu utancı hissetti. O, bizim lanetimizi üzerine aldı. Bizim hak ettiğimiz cezayı O çekti.

Adem'in Tanrı'nın yasasını ihlal ettiği gün, Tanrı, Mesih'in bir gün yılanın başını ezeceğini bildirdi. Tanrı Şeytan'a şöyle demişti:

"O, senin başını ezecek, sen O'nun topuğuna saldıracaksın."
(Yaratılış 3:15)

Şeytan'ın Kurtarıcı'nın topuğuna saldıracağına ilişkin bu eski ve gizemli peygamberlik, Tanrı Kuzusu'nun çarmıhta, "bizim isyanlarımız yüzünden O'nun bedeni deşilirken" (Yeşaya 53:5) duyacağı utancı ve çekeceği acıyı önceden bildiriyordu.

İsa'yı çarmıha geren kişilerin Tanrı'nın bu gizli tasarısından haberleri yoktu.

Zamanın başlangıcından önce Tanrı'nın bizim yüceliğimiz için belirlediği bu bilgeliği, bu çağın önderlerinden hiçbiri anlamadı. Çünkü eğer anlasalardı, yüce Rab'bi çarmıha germezlerdi.

Çünkü çarmıhla ilgili bildiri mahva gidenler için saçmalık, biz kurtulmakta olanlar için ise Tanrı'nın gücüdür. (1. Korintliler 2:8; 1:18)

İsa'nın çarmıhı, iki suçlu haydudun arasına konmuştu.

Çarmıha asılan suçlulardan biri, 'Sen Mesih değil misin? Haydi, kendini de bizi de kurtar!' diyerek küfretti. Ne var ki, öbür suçlu onu azarladı. 'Sende Tanrı korkusu da mı yok?' diye karşılık verdi. 'Sen de aynı cezayı çekiyorsun. Nitekim biz haklı olarak cezalandırılıyor, yaptıklarımızın karşılığını alıyoruz. Oysa bu adam hiçbir kötülük yapmadı. Sonra, 'Ey İsa, kendi egemenliğine girdiğinde beni an!' dedi. İsa, ona, 'Sana doğrusunu söyleyeyim, sen bugün benimle birlikte cennette olacaksın' dedi. (Luka 23:39-43)

İlk konuşan suçlu yalnızca fiziksel acılarından kurtulmak istedi. Kendisinin yerine ölecek bir Kurtarıcı'ya ihtiyacı olduğunu düşünmedi.

İkinci suçlu da İsa'ya hakaret etmişti. Ama ölümle yüz yüze kalınca yüreği değişti ve Rab'bin, onu Şeytan'ın krallığından kurtarmasını istedi. Eğer Kral kabul ederse, Tanrı'nın Krallığı'nın bir vatandaşı olmayı arzu etti. İsa'nın ona bu konuda verdiği yanıtta hiçbir kuşkuya yer yoktu:

"Sen bugün benimle birlikte cennette olacaksın!" (Luka 23:43)

Aynı akşam, daha sonra her iki suçlu da öldü. Biri cehenneme gitti. Diğeri ise cennete gitti. Bu fark nereden ileri geliyordu?

Biri, Kurtarıcı-Kral'a güvenmemişti. Diğeri ise güvenmişti.